

Arrest

nr. 50 395 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine. U bent afkomstig uit Yerevan (Armenië), waar u met uw dochter A. G. (O.V. 6.462.920) woonde. U werkt sinds 1997 bij Armentel, waar u in de loop van de tijd verschillende functies uitoefende. Op 1 juni 2009 werd u op straat aangesproken door een onbekende. Hij vroeg u om de telefoon van Ararat Zorahbyan, een bekend politicus, af te luisteren. U weigerde dit te doen, waarop die onbekende man u en uw dochter Anna bedreigde. De volgende dag ontving u thuis een dreigbrief, waarin werd verwezen naar het gesprek van de vorige dag. U gooide deze brief weg. In de dagen daarop kreeg u thuis verschillende dreigtelefoons. Ook uw dochter Anna werd op straat aangesproken door onbekenden, die zeiden dat u met hen zou moeten samen werken als u geen problemen wilde. Op 10 juni 2009 werd Anna in de gang

van jullie appartementsgebouw ernstig geslagen door onbekende mannen. Zij liep daarbij een hersenschudding en beschadiging aan de ruggengraat op. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht, waar ze 10 dagen moest blijven. U bleef bij haar om haar te verzorgen, maar u was ook bang om terug naar huis te gaan. In het ziekenhuis kwam een politieagent langs, aan wie u alles vertelde over die onbekenden, de dreigbrief en de dreigtelefoons. De agent noteerde alles en vroeg u om enkele dagen later naar het politiebureau te komen. U deed dit, maar werd afstandelijk behandeld door die agent. Hij zei u dat het onderzoek lopende was en dat hij u wel zou contacteren als er meer informatie was. Omdat u hieruit begreep dat u niet geholpen zou worden, nam u contact op met Q., een vriend van uw overleden echtgenoot. Toen ook hij zei dat jullie geen hulp zouden krijgen van de politie, vroeg u hem om u en A. naar uw broer in Musaler te brengen. U nam ontslag op uw werk en zorgde voor A.. U vreesde echter dat die onbekenden u ook in Musaler zouden vinden en was bezorgd over de gezondheid van Anna. U besloot daarom Armenië te verlaten en regelde uw reis met de hulp van Q. Op 13 juli 2009 reisden jullie per vliegtuig van Yerevan naar Minsk (Wit-Rusland), waar jullie werden opgehaald door H., een vriend van Q. Jullie verbleven bij hem, terwijl de smokkelaar aan de hand van jullie paspoorten valse reisdocumenten regelde. Op 15 juli 2009 verlieten jullie Minsk en reisden met de smokkelaar per minibus naar België. Jullie kwamen op 16 juli 2009 aan en nog diezelfde dag dienden u en uw dochter A. een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw werkbadge van Armentel, uw werkboekje en uw huwelijksakte, evenals 3 medische attesten die in Armenië werden opgesteld en drie medische attesten die in België werden opgesteld. Daarnaast legde u nog volgende documenten voor: de overlijdensakte van uw echtgenoot, het militaire boekje van uw echtgenoot, 5 medailles die aan uw echtgenoot werden toegekend, zijn lidkaart van Erkrpah, een attest in verband met zijn overlijden, een attest in verband met uw maandelijkse uitkering als weduwe van een gesneuvelde man en 11 foto's die aan het graf van uw echtgenoot genomen werden. Ongeveer twee maanden na jullie aankomst in België ging uw dochter samenwonen met een u onbekende man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten, samen met uw dochter A. (O.V. 6.462.920), uit vrees voor verdere represailles vanwege onbekenden. Deze hadden u gevraagd een politicus af te luisteren, vanuit uw hoedanigheid als werknemer bij Armentel. U weigerde dit en kreeg daarna een dreigbrief en verschillende dreigtelefoons. Op 10 juni 2009 werd uw dochter A. door onbekenden geslagen, vermoedelijk vanwege uw weigering om die politicus af te luisteren. Vanwege de gezondheidsproblemen die uw dochter daarna kende en uw vrees dat deze onbekenden u en uw dochter alsnog zouden opsporen, besloot u Armenië te ontvluchten.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats legt u **geen enkel concreet begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die u en uw dochter A. in Armenië kenden**. U vermeldde een dreigbrief, die u de dag nadat u door die onbekende was aangesproken ontving, maar gaf aan dat u deze had verscheurd en weggegooid (CGVS p. 11). Ook in verband met de verklaringen die u aflegde bij een politieagent en het PV dat hij opstelde, legt u niets voor (CGVS p. 14). Gezien dergelijke documenten de kern van uw asielrelaas betreffen, moet er dan ook zwaar getild worden aan de vaststelling dat deze ontbreken. Het enige document dat u verbindt met uw asielrelaas is het medische attest dat op 18 juni 2009 werd opgesteld voor uw dochter A. (CGVS p. 12, CGVS Grigoryan Anna p. 7). In dit document is echter enkel sprake van een onderzoek bij de traumatologische afdeling van het ziekenhuis. Er wordt nergens verwezen naar een ziekenhuisopname van 10 dagen, hetgeen toch opmerkelijk is. Daarnaast wordt er enkel gesproken over 'post-traumatische rechterscoliose', en dus niet over de hersenschudding die uw dochter tegelijkertijd zou hebben opgelopen (als gevolg van die slagen door onbekenden). Tenslotte vermeldt dit attest niets over de omstandigheden waarin uw dochter deze 'traumatische rechterscoliose' heeft opgelopen. Bijgevolg is dit attest hoegenaamd niet afdoende om de door u ingeroepen bedreigingen en aanvallen van onbekenden te ondersteunen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u **op verschillende essentiële punten van uw asielrelaas erg vaag** blijft. Deze vaststelling geldt in de eerste plaats voor uw verklaringen over uw functie bij Armentel en hoe u vanuit uw functie in staat zou zijn om een bekend politicus, die in het parlement zetelde, zou kunnen afluisteren. U werd daaromtrent uitgebreid bevraagd, maar kon geen concrete uitspraken doen. U verwees naar de verschillende taken die u doorheen de jaren had uitgevoerd bij Armentel, maar toen u werd gevraagd hoe u dan in de mogelijkheid was om af te luisteren, kwam u niet verder dan 'ik kon dat ook afluisteren' (CGVS p. 5-6, p. 10, p. 16-17). Dit is toch opmerkelijk, gezien u al sinds 1997 voor deze firma werkte en dit tot vlak voor uw vertrek naar België. De door u voorlegde werkbadge vermeldt enkel dat u dispatcher was op de transportafdeling. Ook het door u voorgelegde

arbeidsboekje biedt niet meer duidelijkheid over hoe u vanuit uw functie bij Armentel in de mogelijkheid zou zijn om politici af te luisteren. Uw laatste functie die daarin vermeld wordt is immers "als dispatcher toezien op veiligheid van transport (d.d. 03/07/2008)". Overigens blijkt uit uw arbeidsboekje dat uw werkcontract verlopen was en dat het niet werd verder gezet, hetgeen dus niet strookt met uw verklaring, als zou u zelf ontslag genomen hebben (CGVS p. 14). Tevens blijkt uit **informatie** waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in het Armeense parlement geen persoon zetelde met de naam Ararat Zohrahbyan, i.e. de politicus die u had moeten afluisteren via de lijnen in het parlement die u moest opvolgen (CGVS p. 10). Tenslotte kon u ook enkel vage verklaringen afleggen in verband met **uw belagers**. Zo verklaarde u niet te weten wie u die opdracht gaf of vanuit welke partij hij was (CGVS p.9). U stelde dat het een onbekende was maar u moest ook toegeven dat u niet weet hoe die man bij u terecht kwam voor die opdracht en dat u niet weet hoe hij wist dat u in staat was om telefoons af te luisteren (CGVS p.10). U verklaarde tevens niet te weten wie uw belagers zijn, tot welke partij ze behoren en u stelde dat u hier zelf niet over nagedacht heeft (CGVS p.15).

Verder moet worden vastgesteld dat u **niet aannemelijk kan maken dat de Armeense autoriteiten u geen bescherming zouden willen bieden tegen deze onbekenden**. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u slechts met één agent heeft gesproken over hetgeen u en uw dochter hadden meegemaakt. U vertelde hem in het ziekenhuis wat er allemaal was gebeurd en sprak hem vier of vijf dagen later op zijn bureau. Uit dit laatste gesprek leidde u af dat de Armeense politie u geen bescherming zou bieden tegen uw belagers. Nochtans verklaarde u zelf dat hij u had gemeld dat het onderzoek op dat moment nog liep en dat hij u zou contacteren als hij verdere informatie had (CGVS p. 12-13). U hoorde niets meer van hem, maar nam zelf ook geen contact meer op met deze agent. Bovendien vroeg u zelf niet om meer uitleg of een grondiger onderzoek, toen die ene agent u de indruk gaf dat hij u niet zou helpen. U liet het na een andere agent hierover te spreken of te klagen over deze agent bij zijn chef. U gaf aan dat u geen verdere stappen ondernam op dit punt, omdat u meende dat het geen zin had (CGVS p. 13). U kan deze stelling echter niet aannemelijk maken, gezien u naar aanleiding van de door u vermelde problemen, slechts twee maal met één bepaalde agent gesproken heeft. Bovendien is het toch ook opmerkelijk dat u pas met een agent heeft gesproken over jullie problemen, omdat deze agent er door de dokters van het ziekenhuis was bijgeroepen toen uw dochter werd binnen gebracht (CGVS p. 12). Ondanks de dreigbrief, verschillende dreigtelefoons en de dreigementen ten overstaan van uw dochter, diende u geen klacht in bij de politie. U verklaarde dat u dit niet had gedaan uit angst voor deze onbekenden. Het is echter net de taak van de politie om u tegen deze onbekenden te beschermen, wat uiteraard pas kan als u hen op de hoogte brengt van uw problemen met hen (CGVS p. 11-12).

Gezien u noch uw dochter ooit enige problemen hebben gekend met de Armeense autoriteiten (CGVS p. 15-16; CGVS G. A. p.9), is het dan ook niet geloofwaardig dat de Armeense politie en autoriteiten u niet zouden willen beschermen. Ook de vaststelling dat u en uw dochter geen hulp of informatie hebben gezocht bij een advocaat, mensenrechtenorganisatie of bijvoorbeeld een vrouwenrechtenorganisatie, is bijzonder zwaarwichtig. Uw verklaring dat u meende toch er toch niemand u zou helpen, kan u opnieuw niet aannemelijk maken (CGVS p. 13-14). Dat uw dochter in slechte gezondheid was en jullie beide van streek waren door de voorbije gebeurtenissen, zijn evenmin afdoende redenen om in uw land geen poging te ondernemen om bescherming te zoeken. Dit kan toch redelijkerwijze van u verwacht worden, alvorens u deze bescherming vraagt in een derde land.

Daarnaast kan u ook **niet aannemelijk maken dat die onbekenden u en uw dochter overal in Armenië zouden belagen**. Immers, gedurende de drie weken die u in Musaler bij uw broer doorbracht, heeft u geen problemen gekend, noch zochten die onbekenden opnieuw contact met u. U stelde dat u daar veilig was zolang jullie daar waren, maar dat u uiteindelijk toch terug naar uw eigen woning zou moeten gaan (CGVS p. 15). De enige reden die u gaf waarom het voor u onmogelijk was om zich elders in Armenië te vestigen, met name het feit dat u uw woning in Yerevan niet zo gemakkelijk of snel verkocht zou krijgen (CGVS p.15), is geen afdoende verklaring. Verder is het toch ook opmerkelijk dat noch uw oudste dochters, die bij hun gezin in Armenië zijn gebleven, noch uw broer en zus, sinds jullie vertrek problemen hebben gekend of benaderd zijn geweest door onbekenden omwille van u en uw dochter A. (CGVS p. 3). Meer nog, u verklaarde zelfs dat u voor hen geen schrik had (CGVS p. 15). U heeft aldus geen enkele concrete aanwijzing dat ze u en uw dochter bij uw broer, of elders in Armenië zouden opzoeken.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal haalde u **geheugenproblemen** aan, die u zou ondervinden sinds uw problemen in Armenië (CGVS p.3-4). Dit moet eveneens blijken uit de

drie attesten (kopieën) van een psycholoog en een psychiater uit België, die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde. Voor wat betreft de door u aangebrachte attesten moet gesteld dat we begrip kunnen opbrengen voor de eventuele medische problemen die zouden moeten blijken uit de attesten. Er moet echter worden opgemerkt dat in deze attesten nergens expliciet vermeld wordt dat u inderdaad aan geheugenproblemen zou lijden. Er wordt enkel naar concentratiestoornissen verwezen. In verband met deze door u aangevoerde medische en psychologische attesten, moet worden gesteld dat het louter beschrijven van uw toestand geen enkel bewijs vormt dat deze het gevolg is van de feiten die u aanhaalde in uw asielrelaas. Bijgevolg kunnen deze attesten geen bewijs vormen voor de door u aangehaalde feiten en kunnen zij de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat u geen begin van bewijs hebt in verband met uw problemen, het feit dat u geen informatie kan geven over uw belagers omdat u over hen niets weet, het feit dat u niet aannemelijk kan maken dat de Armeense autoriteiten u geen bescherming kunnen bieden en dat u niet elders in Armenië kon gaan wonen) geenszins wijzigen. Bovendien mag worden opgemerkt dat wat betreft de door u aangehaalde geheugenproblemen uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u in staat bent om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Een groot aantal van de **documenten** die u verder in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, hebben betrekking op uw echtgenoot. Het gaat dan om zijn overlijdensakte, zijn militaire boekje van Erkapah, zijn lidkaart van Erkapah, 5 medailles die aan uw echtgenoot werden toegekend, een attest in verband met zijn overlijden, een attest in verband met uw maandelijkse uitkering als weduwe van een gesneuvelde man en 11 foto's die aan het graf van uw echtgenoot genomen werden. Deze documenten verwijzen naar de activiteiten van uw echtgenoot als lid van Erkapah tijdens het conflict in Nagorno-Karabach en zijn overlijden bij dit conflict (CGVS p. 4-5). Ze hebben echter niets te maken met de door u ingeroepen asielmotieven. Eenzelfde vaststelling dient te worden gemaakt met betrekking tot de drie medische attesten die in Armenië werden opgesteld. Ze verwijzen naar uw medische problemen, waarvoor u in Armenië behandeld werd (CGVS p. 4). Ook deze hebben echter geen rechtstreeks verband met uw asielrelaas. Uw huwelijksakte bevat enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uw werkbadge en arbeidsboekje bevatten enkel gegevens in verband met uw arbeidsactiviteit, die hier niet worden betwist en waarover al enkele opmerkingen werden gemaakt in een bovenstaande paragraaf. Bijgevolg kunnen de door u voorgelegde documenten bovenstaande conclusies niet weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout aan.

Zij stelt dat haar ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en volhardt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat haar verklaringen dienaangaande voldoende aanwijzingen bevatten en zij volhardt in haar asielrelaas. De in de bestreden beslissing geciteerde vaagheden kunnen niet aanzien worden als voldoende belangrijk om afbreuk te doen aan haar geloofwaardigheid. Zij voert aan dat zij wel degelijk voldoende toelichting gaf over haar functie en het feit dat zij personen kon afluisteren. Het gegeven dat Ararat Zohrabyan niet in het parlement zetelt doet hieraan geen afbreuk, daar dit hetgeen was wat verzoekster van de onbekende persoon te horen kreeg. Zij stelt voorts dat niet voldoende rekening werd gehouden met de omstandigheden en dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat zij een beroep kon doen op de Armeense autoriteiten. In praktijk kunnen deze immers nooit een daadwerkelijke bescherming garanderen.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van

de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.2. Verzoekster betwist enkel de motieven van de bestreden beslissing in zoverre haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De bewijslast voor de toekenning van deze status ligt bij haar (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Zoals ieder burger die om een toekenning vraagt, moet zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is.

De bestreden beslissing is gesteund op de wezenlijke bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoekster niet in staat was aan te geven hoe zij vanuit haar functie als dispatcher in staat zou zijn een bekend politicus af te luisteren, hoewel zij sinds 1997 voor de firma Armentel zou werken (gehoorverslag van 22 maart 2010, 5, 6, 10, 16, 17). Voorts bleek uit het neergelegde werkboekje dat haar werkcontract was verlopen en dat het niet meer werd verder gezet, hoewel verzoekster aangaf dat zij zelf ontslag had genomen. Bovendien werd vastgesteld dat de politicus die verzoekster diende af te luisteren, Ararat Zohrahbyan niet in het parlement zetelt, in tegenstelling tot verzoeksters verklaringen (stuk 19, landeninformatie). Evenmin wist verzoekster iets te vertellen omtrent haar belagers. Het gegeven dat verzoekster geen duidelijkheid kan verschaffen over de kern van haar relaas, de wijze waarop zij kon afluisteren en de personen die zij beweert te vrezen, de ontstentenis van een concreet en objectief bewijsstuk mede in acht genomen, leidt tot het besluit dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en dienen te worden gelezen als een geheel. Verzoeksters argumentatie dat de in de bestreden beslissing geciteerde vaagheden van haar relaas geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, kan allerm minst overtuigen. Zij volhardt dat zij wel toelichting gaf over haar functie en hoe zij personen kon afluisteren. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Uit nalezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster hieromtrent uiterst vaag bleef, dat haar verklaringen inzake haar ontslag niet stroken met haar arbeidsboekje en dat de politicus die zij zou moeten afluisteren niet eens in het parlement zetelt, hoewel zij uitdrukkelijk stelde dat haar afdeling bevoegd was voor de lijnen van het parlement (gehoorverslag, 6 en 16). Deze vaststelling ondermijnt finaal verzoeksters geloofwaardigheid. Bijaldien kan in haren hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees, noch het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Te dezen staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER